

Ф. Г. 1856

ЪБНО-ТО НЪЩО.

Пжтликъ. Приятелю, ще ми позволите ли да вы попытамъ едно двѣ питання?

Приятель. Свободно, Господине, колкото искате.

Пжт. Отъ кое сте вѣроисповѣданіе?

Пр. Отъ кое вѣроисповѣданіе ли, Господине! Отъ сѣщо-то отъ което сѣ и съсѣди-тъ ми.

Пжт. А отъ кое вѣроисповѣданіе сѣ тѣ?

Пр. Тѣ сѣ отъ сѣщо-то отъ което бѣхъ и бащи-тъ ни.

Пжт. Желалъ быхъ да знаѣхъ какво бѣше тѣхно-то вѣроисповѣданіе.

Пр. Чудны питання ми прѣдставяте. Мене, не мя е много грыжа за вѣроисповѣданіе. Отивамъ на церквѣ по нѣкога, плащамъ дългъ-тъ си ко-муто съмъ длъженъ; по-много отъ това не знаѣхъ азъ за вѣроисповѣданіе.

Пжт. Жално ми е че не знаешъ по-много отъ това за вѣрѣ. Трѣбува да ходишь на церквѣ, и да плащашъ дългове-тъ си; но и друго повече отъ това е потрѣбно, ако искашь да си цѣль Хрисіянинъ, и да бѣдешъ благополученъ на онзи свѣтъ.

Пр. Господине, надѣѣхъ ся че ще ся спасѣ и азъ, както и други-тъ, а ако имама погрѣшкѣ, искамъ да знаѣхъ истинѣ-тъ; не съмъ ученъ, ни-